

**κάπου ένα
όπα ρε
παιδιά...**

τυπώθηκε το 2022

Τυπώθηκε από την κατάληψη Παπουτσάδικο
την άνοιξη του 2022

Κανείς τους δε νοιάζεται για μας

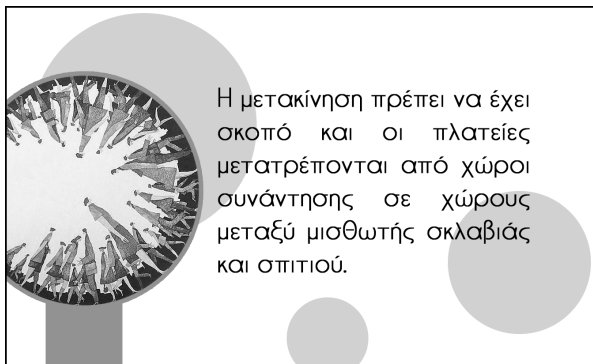
Μετά την προσπάθεια που προηγήθηκε από το '15 και έπειτα να αφομοιωθούν οι συλλογικοί αγώνες στον ενεργό-πολίτη ψηφοφόρο, ήρθε ως κρατική συνέχεια η απόπειρα διάρρηξης οποιουδήποτε συλλογικού σώματος κλείνοντας μας στα σπίτια μας για 2 χρόνια (με διαλείμματα, μην τα παραλέμε κιόλας). Μέσα σε αυτό το πλαίσιο έγιναν κινήσεις από τα πάνω να οργανωθεί η όποια αποσυλλογικοποίηση στη μοναξιά της αποστασιοποίησης και του ενεργού πολίτη στη μορφή της ατομικής ευθύνης - που ταυτίζεται με την αναπαραγωγή της κρατικής προπαγάνδας.

Πατώντας στη βάση της ατομικής - εθνικής - κοινωνικής ευθύνης και της ολοένα αυξανόμενης επίθεσης στην συλλογικοποίηση και στους κοινοτικούς τρόπους ζωής, το ζήτημα της επαναπόχτησης της κοινωνικής ζωής του καθενός, τίθεται ατομικά, μέσω κίουαρ κοντς, απαγορεύσεις, πρόστιμα. Μέσα σε αυτό το κλίμα, ο καθένας αισθάνεται εξουσιοδοτημένος να έχει λόγο, να κατακρίνει, να δίνει πατροναριστικές συμβουλές για το τι επιλογή παίρνεις για το σώμα σου και τη ζωή σου. Έτσι το πρόβλημα μεταφέρεται σε διαπροσωπικές διαφωνίες και στο αν θα κάνουμε ο ένας τον μπάτσο στη ζωή της άλλης αλλά και στη δυνατότητα του καθενός να αγοράζει μάσκες, υλικά για τηλεργασία/τηλεκπαίδευση και φυσικά με το αν έχει σπίτι και αν ναι, πόσα τετραγωνικά είναι και με πόσους άλλους ζει.

Η σχέση μεταξύ μοναξιάς και κρατικής διαχείρισης δεν είναι όμως κάτι που ήρθε ουρανοκατέβατα, κάτι πρωτόγνωρο και αντίθετο στην προηγούμενη κανονικότητα. Ήδη από το σχολείο, την οικογένεια και τη δουλειά γίνεται μια προσπάθεια να μας

πείσουν να λειτουργούμε ως ανταγωνιστικές μονάδες που κοιτάμε τη δουλειά μας και που παλεύουμε να ανταπεξέλθουμε στις άσχημες πόλεις μας. Για εμάς η κανονικότητα η ίδια είναι εξαρχής το πρόβλημα και γι αυτό το παρών καθεστώς εξαιρέσεων, αποκλεισμών και εγκλεισμού είναι απλώς απόρροια της.

Πόσο μάλλον τώρα που η τεχνολογία έχει φτάσει σε επίπεδα που μπορεί να κάνει την μη συναναστροφήφικτή. Ως ακόμα ένα αποτέλεσμα της τεχνολογικής και καπιταλιστικής προόδου

Η μετακίνηση πρέπει να έχει σκοπό και οι πλατείες μετατρέπονται από χώροι συνάντησης σε χώρους μεταξύ μισθωτής σκλαβιάς και σπιτιού.

έρχεται και η δουλειά εξ αποστάσεως. Από το σπίτι του ο καθένας, σε ξεχωριστά εργασιακά περιβάλλοντα, με τις δικές του υλικές και συναισθηματικές συνθήκες. Χωρίς σημεία συνάντησης με τους υπόλοιπους εργαζόμενους, χωρίς σημεία οργάνωσης και αντίστασης στις εργασιακές συνθήκες χωρίς καν να χρειάζεται κάποια υλική παροχή στους εργαζόμενους πέρα από τον μισθό (πχ καρέκλα, ρεύμα, ίντερνετ) και με την απαίτηση ότι στο σπίτι σου θα υπάρχει “ελεύθερο” δωμάτιο για να δουλέψεις. Είτε θα δουλεύεις “από κοντά” δηλαδή και θα πρέπει να μεταφέρεσαι από σπίτι-δουλειά και πάλι πίσω διασχίζοντας απλώς τους δημόσιους χώρους, ή εξ αποστάσεως κλεισμένος στο σπίτι σου (αν έχεις φυσικά) που είναι ταυτόχρονα και χώρος διασκέδασης και χώρος “ελεύθερου χρόνου” μακριά από οποιαδήποτε φυσική συνάντηση και συλλογικοποίηση.

Παράλληλα επιδιώκεται το να χωρέσουν οι ζωές σε 6 κωδικούς, στις δηλώσεις παρουσίας σε άλλοτε πιο ελεύθερους χώρους, στις εκδόσεις πιστοποιητικών εμβολιασμού ή τέστ, ενισχύοντας έτσι την εντεινόμενη ψηφιοποίηση της καθημερινότητάς μας.

Η συνταγή της κρατικής προπαγάνδας είναι γνωστή : τα ΜΜΕ σπέρνουν πανικό, τύψεις και φόβο επικαλούμενα την ατομική ευθύνη και στοιβάζοντας ότι έρχεται σε αντίθεση με την κυρίαρχη αφήγηση ως fake news.

Εγκαλούμαστε καθημερινά να μείνουμε σπίτι, να προστατευτούμε, να περιορίσουμε τις μετακινήσεις μας. Αλλά το μένουμε σπίτι δεν εγγυάται σε καμία όριση ότι θα μείνει και ασφαλής. Το σπίτι μετατρέπεται για ακόμα μια φορά σε άτυπη φυλακή, καθώς άτομα εγκλωβίζονται σε ασφυκτικούς οικογενειακούς κύκλους ή αναγκάζονται να συμβιώνουν και με τους ίδιους τους κακοποιητές τους, χωρίς να μπορούν να συναντηθούν με τον υποστηρικτικό τους κύκλο. Η αποφυγή ή και η φυγή από τους κακοποιητές τους κρίνεται και αυτή παράνομη, μεταδοτική και επικίνδυνη. Έτσι και αλλιώς, βέβαια, ο ρόλος της γυναίκας μέσα στην καραντίνα επιφορτίζεται ακόμα περισσότερο. Με την επιστροφή της στο σπίτι, λόγω της τηλε-εργασίας, έρχεται και η ανάγκη για εντατικότερη φροντίδα των παιδιών ή άλλων μελών της οικογένειας και η άμισθη οικιακή εργασία, χωρίς κάποια βαλβίδα αποσυμπίεσης πλέον, χωρίς τις φίλες της και τις συντρόφισσες της. Οι έμφυλοι ρόλοι και όσα επιτάσσουν, οι κακοποιητικές/παρενοχλητικές συμπεριφορές βρήκαν το πάτημα τους στις καραντίνες για να επιβληθούν ακόμα περισσότερο στις ζωές μας και στα σώματά μας.

Από την υγεία στην δημόσια τάξη

Δύο χρόνια μετά την έναρξη της πανδημίας οι προθέσεις κράτους, αφεντικών και “ειδικών” είναι πλέον ξεκάθαρες και προφανείς. Οι ειδικοί έγιναν “μεσσίες” και η αυθεντία τους κατέληξε αδιαμφισβήτητη. Ένα ζήτημα δημόσιας υγείας μετατρέπεται σε ζήτημα δημόσιας τάξης και ο λόγος τους πάνω στις ζωές μας έγινε αυτονόητος. Αυτή η πολιτική

διαχείρισης δεν ήρθε από το πουθενά. Διακρίνεται μία γραμμική ιστορικότητα του φαινομένου αυτού όπου ο έλεγχος της οικονομίας και των πόρων εξαπλώνεται στον κρατικό έλεγχο και στη καθοδήγηση της πληροφορίας, και πλέον συνεχίζει να εξαπλώνεται μέσω των αλληπάλληλων επιβολών και υποχρεώσεων στον περιορισμό και την καθοδήγηση της καθημερινότητας των ζώων και των σωμάτων μας. Αποκορύφωμα του, η απαγόρευση οποιασδήποτε κυκλοφορίας και η εδραίωση του υποχρεωτικού εμβολιασμού. Οι απανωτές δόσεις εμβολίων είναι το μόνο free pass για τη συνέχεια της κοινωνικής, εργασιακής, μαθητικής και φοιτητικής ζωής. Χωρίς αυτό δεν υφίσταται ο άνθρωπος ως άτομο με ανάγκες για επικοινωνία, χόμπυ, δραστηριότητες καθώς αν δεν επιδείξει το χαρτί του καλού, πειθαρχημένου πολίτη αποκλείεται σχεδόν καθολικά η προσβασιμότητα στην εργασία και τη διασκέδαση (ακόμα και η ελεγχόμενη διασκέδαση των μαγαζιών αποκτά ακόμα περισσότερους περιορισμούς). Οι προτιμήσεις μας, τα προβλήματα μας, οι ικανότητες μας, ο τρόπος που επικοινωνούμε και διασκεδάζουμε έγιναν ακόμα περισσότερο μετρήσιμα και καθοδηγούμενα.

Τα αφεντικά μας έχοντας πρόσβαση στο ιατρικό μας απόρρητο αποχτούν το δικαίωμα να μας εκβιάζουν με

απολύσεις ή με μη προσλήψεις στη βάση του αν έχουμε κάνει το εμβόλιο ή όχι, αν έχουμε κάνει ράπιντ τεστ ή όχι και εν τέλει αν έχουμε όλα τα πιστοποιητικά που χρειάζονται ή που θα χρειαστούν ή όχι. Το ιατρικό απόρρητο αίρεται δια παντός. Οι εργαζόμενοι χωρίζονται σε αυτούς που ελέγχουν και σε αυτούς που ελέγχονται. Ενώ ακόμα και το ίδιο άτομο μπορεί στη δουλειά του να ελέγχει και στον υπόλοιπο χρόνο του να ελέγχεται. Η υγιεινομική καθαρότητα θα αποδείξει αν θα κατακερματιστούν οι κοινωνικές συναναστροφές του καθενός. Πάντα υπό τον έλεγχο του που είσαι, με ποιους και πότε. Τα στοιχεία ψηφιοποιούνται και είναι πλέον στη διάθεση του κάθε “αρμόδιου”.

Η εξάπλωση του ελέγχου λόγω πανδημίας διευκολύνεται και μεγενθύνεται περαιτέρω μέσω του σύγχρονου υπολογιστικού εργαλειακού τρόπου σκέψης που κυριαρχεί όλο και περισσότερο συμβάλλοντας και στη δημιουργία μιας κουλτούρας αυτοελέγχου. Από την αυτομέτρηση διάφορων συμπτωμάτων και δεικτών του σώματος με στόχο τη λήψη της κατάλληλης φαρμακευτικής αγωγής μέχρι τις διάφορες πλατφόρμες μέτρησης ευφυίας για την εύρεση εργασίας και την αύξηση της ανταγωνιστικότητας, καθώς και σε προσωπικές μας πτυχές μέσω διάφορων τεστ (πχ πόσο με αγαπά, τι χρώμα μου ταιριάζει κτλ).

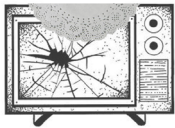
Την ίδια στιγμή, η κοινή γνώμη και οι τεχνοκράτες βομβαρδίζουν καθημερινά με φόβο κάνοντάς μας καθημερινούς επιτηρητές του κοινωνικού συνόλου που είτε υπακούει

είτε όχι. Πουλάνε με τρομολαγνικές, αδιαμφισβήτητες προθέσεις ατομική ευθύνη, ατομικές συνέπειες, ατομική συνείδηση. Ωστόσο, αντιλαμβάνεται κανείς ότι το παράδοξο έχει γίνει πλέον η καθημερινότητα μας και πως “ατομικά” κανένα μας δεν ευθύνεται πραγματικά για την έκταση, τη διαχείριση και τα κόστη της πανδημίας καθώς ούτε για τα επαίσχυντα μέτρα που πάρθηκαν με υποτιθέμενη αφορμή την εξάλειψή της. Μέτρα με μοναδικό

Το κάλεσμά τους για εθνική ευθύνη και συστράτευση, μόνο περισσότερο μίσος μας προκαλεί για τα έθνη τους και τα κοινωνικά τους συμβόλαια.

**Δεν θα πολεμήσουμε σε
κανέναν πόλεμό τους.**

**Ούτε για τους
αόρατους εχθρούς
που ορίζουν, ούτε για
τους ορατούς.**

ΚΑΤΑΡΟΗΨΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ

αποτέλεσμα την επίτευξη του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που ουδεμία σχέση έχουν με την διαχείριση της υγειονομικής κατάστασης “εκτάκτου ανάγκης” που πλάσαραν και στο όνομα αυτής “τα σενάρια όλα είναι πιθανά”.

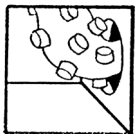
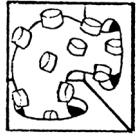
Η ψηφιοποίηση της ψυχικής υγείας και τα ψυχιατρεία.

Από την αρχή της πανδημίας επιχειρήθηκε μία αλγοριθμική πολιτική στον τρόπο που μπορούμε να δεχτούμε ψυχική βοήθεια μπουστάροντας την online ψυχολογική υποστήριξη, την τηλεσυμβουλευτική, τα 5λεπτα βιντεάκια must-do από το πως να διαμορφώσεις τον χώρο σου ώστε να νιώσεις καλύτερα, μέχρι το πως να διαχειριστείς την κατάθλιψή σου.

Η φροντίδα της ψυχικής υγείας πέφτει σε τεχνολογικά μέσα εναλλακτικής θεραπείας, με το επιχείρημα ότι εξοικονομείς χρήμα, γλιτώνεις άσκοπες μετακινήσεις και αυτοβοηθιέσαι ώστε να αντιμετωπίσεις τα επερχόμενα λοκντάουν. Σαν να λέμε, δεσ κάνα βιντεάκι life coaching για το κακό που μας βρήκε.

Ταυτόχρονα όμως με την προώθηση μιας ψηφιοποιημένης

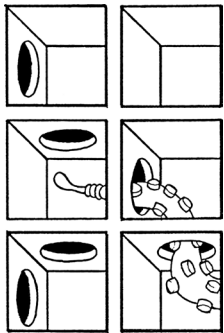
ψυχικής υγείας που επιχειρείται κατά τη διάρκεια του Covid19, οι ψυχιατρικές δομές χάνουν ολοένα και περισσότερο έδαφος, υποστελεχώνονται και απειλούνται με κλείσιμο. Ήδη στεγαστικές δομές του ΨΝΑ έχουν δρομολογηθεί για τα διαμέμοντα άτομα για μεταφορά σε άλλες ψυχιατρικές μονάδες, ενώ άλλοι κι άλλες βαφτίζονται “γηροψυχιατρικοί” ασθενείς ώστε να διωχθούν από τα οικοτροφεία και να ξαναμπούν στα ψυχιατρεία. Η πολιτική της κατάργησης στεγαστικών δομών και επιστροφής στα ιδρύματα φαίνεται να είναι προ των πυλών. Δεν επευφημούμε βέβαια τη ζωή στις στεγαστικές δομές. Κατά τη διάρκεια των καραντίνων, οι συνθήκες διαμονής στους ξενώνες και τα οικοτροφεία επιδεινώθηκαν με τους/τις λήπτριες ψυχιατρικών υπηρεσιών να έχουν να αντιμετωπίσουν σκληρά μέτρα απαγόρευσης κυκλοφορίας, τα οποία δεν άρθηκαν ούτε όταν προσπάθησαν να μας ταΐσουν το τυράκι των χαρτιών μετακίνησης. Πράγμα που σημαίνει καραντίνα- φυλακή με άγνωστους για μήνες. Χωρίς netflix και τηλεόραση, χωρίς online βίντεο γυμναστικής, χωρίς τη στοιχειώδη ελευθερία της βόλτας. Απαγόρευση των πάντων, εγκλεισμός και άσπροι τοίχοι.

Από την Μόρια μέχρι την Πέτρου Ράλλη και από τον έβρο μέχρι την Βικτώρια, δεν υπάρχει αόρατος εχθρός, υπάρχουν αόρατοι άνθρωποι

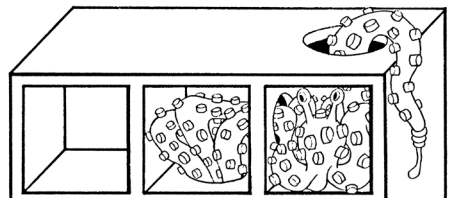
Αυτόν τον αποκλεισμό βίωσαν για ακόμα μία φορά και τα άτομα που βρίσκονταν στις φυλακές καθώς και οι μετανάστριες/ες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στο όνομα της προστασίας της υγείας το καθεστώς απομόνωσης στις φυλακές έγινε μόνιμο και τα

κατασταλτικά μέτρα επέβαλλαν απαγορεύσεις ακόμα και στις ελάχιστες ελευθερίες που μπορούν να έχουν οι κρατούμενοι/-ες. Απαγορεύσεις αδειών, επισκεπτηρίων, δραστηριοτήτων, μεταγωγών, ήταν οι λύσεις της πολιτικής προστασίας με πρόσχημα τα αυξημένα κρούσματα. Οι ίδιες απαγορεύσεις, παρόλα αυτά, συνεχίστηκαν να χρησιμοποιούνται στις φυλακές -όπως και στην υπόλοιπη κοινωνία- στη βάση μίας εκβιαστικής πολιτικής και άσκησης πίεσης προς τα μη εμβολιασμένα άτομα. Ξανά, με απαγορεύσεις αδειών, κοινωνικού και οικογενειακού αποκλεισμού, κόψιμο ψυχαγωγικών και θεραπευτικών δραστηριοτήτων. Αυτή η ευκολία κήρυξης καραντίνας με τη δικαιολογία των “πολλών ανεμβολίαστων κρατούμενων” είναι τουλάχιστον γελοία αν αναλογιστεί κανείς τις άθλιες συνθήκες ζωής στα κρατητήρια, τη μη υγιεινή συνθήκη διαβίωσης και την έλλειψη γιατρών και θεραπευτών που διατηρείται χρόνια τώρα. Είναι σαφές, λοιπόν, ότι ο λόγος δεν είναι η υγεία αλλά η πειθαρχία και ο ολοκληρωτισμός.

Όσο για τα στρατόπεδα μεταναστριών/-ών, η πολεμική κρατική διαχείριση των καμπς εν καιρώ πανδημίας συνέχισε να υπάρχει με ακόμα πιο έντονη διάθεση εξόντωσης. Από τις απελάσεις στη Μόρια μέχρι τις εξακριβώσεις στη Βικτώρια και από τις επαναπροωθήσεις και δολοφονίες στον Έβρο μέχρι τα βασανιστήρια στην Πέτρου Ράλλη, δεν υπάρχει αόρατος εχθρός υπάρχουν αόρατοι άνθρωποι. Το διάστημα που η κρατική αφήγηση πλάσαρε την επιστροφή στην κανονικότητα και την άρση των lockdowns, η καθημερινότητα στα κέντρα κράτησης μεταναστριών/-ών συνέχισε να μοιάζει με κολαστήριο. Τα μέτρα που πάρθηκαν φαίνεται πως ήταν περισσότερο για ρατσιστικούς λόγους παρά για υγειονομικούς. Η υγεία ήταν

απλώς η αφορμή προκειμένου να ενταθεί ο κρατικός έλεγχος του μεταναστευτικού πληθυσμού. Νέα ανεπτυγμένα ψηφιακά συστήματα ασφάλειας, κάμερες και αλγόριθμοι ανάλυσης κίνησης εγκαταστάθηκαν στα σύνορα ενώ κόπηκαν οι εισοδοί/έξοδοι στα καμπς και σταμάτησαν να καταγράφονται αιτήσεις ασύλου.

Όσο για αυτούς και αυτές που έχουν καταφέρει να περάσουν τους στρατόμπατσους και τους φασίστες στα σύνορα και δεν βρίσκονται σε στρατόπεδο εξόντωσης αλλά σε κάποιο υπόγειο της μεγαλούπολης, έχουν να αντιμετωπίσουν εξακριβώσεις, πρόστιμα, συλλήψεις σε κάθε γωνία του αστικού ιστού, ή κάποια επιχείρηση-σκούπα στην πλατεία Ομονοίας. Και αν δεν έχουν ταυτότητα, αμκα, χαρτιά τότε η κυκλοφορία δεν γίνεται απλά ανυπόφορη, γίνεται αδύνατη.

Ατομική ούτε πίσσα

Σε ένα κόσμο που μας θέλει άτομα και μονάδες, μία μορφή αντίστασης στην πράξη και στην καθημερινότητα είναι η συλλογικοποίηση των αρνήσεών μας και των αναγκών μας. Γι αυτό το ζήτημα δεν είναι ποιο θα μπει στο ρουχάδικο χωρίς πιστοποιητικό επειδή αντέδρασε ή ποιο πήδηξε τα κάγκελα στη σχολή για να μην κάνει ράπιντ.

Θέλουμε να βρούμε τους τρόπους που συλλογικά θα αντισταθούμε και θα αντιδράσουμε στην ασφυξία που μας προκαλεί μία πραγματικότητα που οδεύει προς τον ολοκληρωτισμό (με σμάρτ εκδοχές ή μη).

Τα όλο και περισσότερα μέτρα και έλεγχοι που επιβάλλονται στην καθημερινότητά μας, οι διαχωρισμοί χώρων για εμβολιασμένους και μη, η επίδειξη ταυτότητας σε κάθε κίνηση, η

απανταχού παρουσία μπάτσων που τσεκάρουν πιστοποιητικά (ή κάνουν τα μπαλαντέρ), δείχνουν ότι το ζήτημα δεν έγκειται απλώς στον εμβολιασμό προκειμένου να ξεπεράσουμε κάποια υγειονομική συνθήκη, αλλά σε μία γενικότερη προσπάθεια καθυστόταξης των ζώων μας. Φτάνει πια με τις αυταπάτες, κανείς τους δε νοιάζεται για μας.

Ενάντια στην αποξένωση στεκόμαστε η μία δίπλα στην άλλη και ψάχνουμε τρόπους να “σηκώσουμε” το ζήτημα όλα μαζί. Στήνουμε τα δικά μας σημεία συνάντησης μακριά από πιστοποιητικά, ιδιοκτησίες και επιβαλλόμενους διαχωρισμούς.

Όταν όλα επιτηρούνται και καταστέλλονται, θα απαντάμε όπως εμείς ξέρουμε. Μέσα από τις καταλήψεις θα ανασαίνουμε, μέσα από τη συλλογικοποίηση και την αυτοοργάνωση θα υπάρχουμε και θα αντιστεκόμαστε.

**Μπουρλότο και φωτιά σε όλα τα
πιστοποιητικά.
10, 100 , 1000δες καταλήψεις**

